

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. 5. Quantam auctoritatem habeant Traditiones divinæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83614)

Ecclesiam, de Sacramentorum natura & administratione, de modo profigandi hæreses, de intelligentia Scripturarum, &c.

In secundo loco non aliud dicit S. Doctor, quam se doceri ab Apostolo, Rom. cap. 12. *Non plus sapere, quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem.* Sed quid inde?

At inquit. Ibidem sic loquitur Augustinus: *Quid ergo amplius te doceam, quam id quod apud Apostolum legimus? ... Non sit ergo mihi aliud te docere, nisi verba tibi Doctoris exponere.* Resp. Augustinum sic loquendo, non magis traditiones Apostolicas rejicere, quam reliquas partes Scripturæ. Dicentque illum nullam aliam præter epistolam Pauli Scripturam S. agnovisse? Nugæ. Augustinus igitur hic tantum dicit in hoc libro de bono viduitatis, se non aliud expositurum esse, quam verba Apostoli, quia quæ in hac materia scripsit Apostolus, ad viduarum christianarum institutionem abundè sufficiunt. In tertio denique loco sanctus Doctor loquitur de questione, nempe de origine animæ, cujus solutionem aliunde haberi non posse, quam ex Scriptura divina, cum existimaret; mirum non est quod dicat tenendam non esse aliam viam, deficientibus certis clarisque Scripturæ documentis.

ARTICULUS V.

Quantam auctoritatem habeant traditiones divinae.

RESPONSIO.

Traditiones divinae summam habent auctoritatem.

Prob. 1. Ex Script. Nam Apostolus 2. ad Thess. cap. 2. sic loquitur: *Itaque, fratres, state (firmi scilicet, & constantes in fide,) & tenete traditiones, quas didicistis sive per sermonem, sive per epistolam nostram.* Thessalonicenses igitur adhortatur Apostolus, ut stent firmi in fide, & ad hanc finem constanter & æqualiter adhæreant, non solum scriptis traditionibus, sed etiam non scriptis, nullum planè quoad hoc ponendo discrimen inter Verbum Dei scriptum & non scriptum. Ergo ex Apostolo, traditiones Apostolicæ non scriptæ parem habent auctoritatem cum Scriptura Sacra. Atqui Scriptura S. summam habet auctoritatem. Ergo, &c.

Prob. 2. Ex Patribus. Nam sic loquitur Basilii lib. de Spiritu S. cap. 27. *Dogmata quæ in Ecclesia prædicantur, quædam habemus à doctrina scriptorum prodita, quædam rursum ex Apostolorum traditione, in mysterio, idest, in occulto tradita recepimus. Quorum utraque parem vim habent ad pietatem.* At si parem habent vim ad pietatem, pari reverentia suscipienda sunt: & si pari reverentia suscipienda sunt, motiva quibus fides eorum nititur, paræ sunt auctoritatis. Ergo, &c. Chrysostomus verba Apostoli laudat exponens homil. 4. in epistol. 2. Thess. sic ait: *Hinc est perspicuum, quod non omnia tradiderunt (Apostoli) per epistolam, sed multa etiam sine scriptis: & ea quoque sunt fide digna (sicut fide digna sunt ea, quæ per epistolam tradiderunt) est traditio: nihil queramus amplius.* Ubi enim summa est auctoritas testificantis, ibi intellectum captivare nolle nefas est. Et Joannes Damascenus in orat. 1. de imaginibus, verba Basilii à nobis citata exscribit & adoptat.

His præmitti potuit Irenæus lib. 3. cap. 4. ubi hæc scribit: *Quid autem si neque Apostoli quidem Scripturas reliquissent nobis, nonne oportebat ordinem sequi traditionis, quam tradiderunt iis quibus committebant Ecclesias? Cui ordinationi assentiant multe gentes barbarorum, quorum qui in Christum credunt, sine charta & aramento scriptam habentes per spiritum in cordibus suis salutem, & veterem traditionem diligenter custodientes, in unum Deum creden-*

Simonnet Theol. Tom. II.

tes fabricatorem Cæli & terre ... hæc fidem qui sine litteris crediderunt, quantum ad sermonem nostrum barbari sunt: quantum autem ad sententiam, & consuetudinem, & conversationem, propter fidem, perquam sapientissimi sunt, & placent Deo, conversantes in omni iustitia, & castitate, & sapientia. Ex his autem

Sic argumentor breviter. Ex Irenæo, sine Scriptura Sacra cum solis traditionibus non scriptis potest esse christiana fides, ea scilicet fides, quacum actus virtutum omnium christianarum exercere, veram iustitiam assequi, & Deo placere possumus. Ergo possumus assentiri prudenter assensu super omnia firmo propter traditiones non scriptas: fides enim christiana est assensus prudens super omnia firmus. Atqui non possumus assentiri prudenter assensu super omnia firmo, nisi propter motivum summæ auctoritatis, ut patet ex terminis. Ergo ex Irenæo, traditiones non scriptæ summam pollent auctoritate.

Prob. 3. Auctoritate Concilii Tridentini sess. 4. in decreto de canonicis Scripturis, ubi hæc habet: *Orthodoxorum Patrum exempla secuta (Synodus) omnes libros tam veteris quam novi Testamenti, cum utriusque unus Deus sit author, necnon traditiones ipsas, tum ad fidem tum ad mores pertinentes, tanquam vel ore tenus à Christo, vel à Spiritu Sancto dictatas, & continua successione in Ecclesia Catholica conservatas, pari pietatis affectu ac reverentia suscipit & veneratur.* Quibus verbis Synodus manifestè traditiones non scriptas, utpotè à Christo vel à Spiritu S. dictatas, exæquat libris divinis, adedque parem illis auctoritatem attribuit. Atqui libri divini summam habent auctoritatem. Ergo, &c.

Prob. 4. Ratione à priori; quia traditiones apostolicæ tam sunt verbum Dei, quam Scriptura Sacra, cum fuerint partim ore tenus à Christo, partim à Spiritu S. dictatæ Apostolis. Atqui verbum Dei, sive scriptum sit ab autore sacro, sive non, æqualem habet auctoritatem, summam scilicet & summè infallibilem, & æqualiter dignum est ut ei assentiamur assensu super omnia firmo: non enim auctoritatem habet, quia scriptum est, sed quia est verbum Dei, qui summam habet veracitatem. Ergo, &c.

Quæres 1. Utrum Scriptura Sacra ita sit necessaria, ut sine illa sufficere non possent traditiones divinae non scriptæ?

Resp. Negativè. Nam 1. tempore B. Irenæi, ut ipse testis est lib. 3. cap. 4. multe gentes barbaræ, ab Apostolis olim ad Christum conversæ, nullam habebant Scripturam S. & cum solis traditionibus non scriptis, quas diligenter custodiebant, fidem christianam habebant; & placebant Deo, conversantes in omni iustitia, & castitate, & sapientia. In hac autem pia conversatione perseverantes, proculdubio salutem æternam consequébantur. Ergo, &c.

2. Si Scriptura S. esset absolute & simpliciter necessaria, Christus præcepisset Apostolis, ut doctrinam Evangelicam scripto traderent populis: at hoc eis non præcipit, sed solum ut docerent, juxta illud Matth. cap. ultim. *Euntes ergo docete omnes gentes.* Nec die Christum his verbis præcepisse Apostolis, ut docerent scripto: ex Apostolis enim plurimi nihil omnino scripserunt, & gentibus ad quas missi fuerant, viva tantum voce prædicarunt. Eos autem præceptum Domini in re præsertim gravissimi momenti transgressos esse, quis crederet?

Item Apostoli doctrinam Evangelicam totam vel singuli pro singulis regionibus sibi commissis, vel saltem simul congregati, pro universo Orbe communiter ante discessum suum edidissent; sicut communiter ediderunt Symbolum fidei, quod tamen non scripserunt, sed solum viva voce tradiderunt. Atqui neutrum fecerunt: nam nec scripserunt omnes, & ex iis qui scripserunt, aliqui pauca, nulli omnia scripserunt.

Item Apostoli, & Apostolorum discipuli, qui scripserunt doctrinam Evangelicam, ex primaria intentione scripserunt, & non ex occasione aliqua tantum.

Y 2 At

At non ex primaria intentione, sed solum ex occasione aliqua scripserunt. Sic Marcus Evangelium scripsit, ad id precibus Romanorum compulsus; Lucas, quia viderat multos, ea quæ non perfectè noverant, ausos esse litteris mandare; Joannes, rogatus ab Asianis Episcopis, ex occasione tunc exorientis Ebionitarum hæresis; & Matthæus, ut aliquod doctrinæ suæ memoriale Hebræis à se ad fidem recens conversis relinqueret.

3. Denique à tempore prædicationis Apostolorum ad tempus usque quo scribebat Irenæus, hoc est, per tria fere sæcula, ut patet ex loco Irenæi supra citato fidei puritas & integritas conservata est apud multas gentes barbaras abique omni Scriptura Sacra, & cum solis traditionibus non scriptis. Ergo similiter abique omni Scriptura Sacra hæcenus conservari potuit, & usque ad Mundi consummationem conservari posset in tota Ecclesia: sicut enim Ecclesiæ illæ particulares apud barbaras gentes de quibus loquitur Irenæus, ab Apostolis fundatæ, doctrinam evangelicam totam, licet non scriptam, diligenter custodierunt per plura sæcula, Deo specialiter ad hoc eis providente: ita & tota Ecclesia eandem doctrinam totam, licet non scriptam, Deo specialiter ad hoc ei providente, hæcenus custodire potuit, & usque ad Mundi consummationem custodire posset diligenter.

Quæres 2. Utrum saltem Scriptura Sacra sufficere possit sine traditionibus apostolicis?

Resp. Præter Scripturam sacram, necessarias esse traditiones apostolicas. Nam 1. multa sunt fide tenenda, ut quod B. Virgo semper fuerit virgo, quod sit Purgatorium, quod baptismus parvulorum sit ratus, quod festum Paschæ celebrandum sit die dominico, quod septem sint Sacramenta, nec plura nec pauciora, &c. Atqui hæc & alia similia nullibi in Scriptura S. inveniuntur scripta. Ergo superest, ut credi possint & debeant propter traditionem apostolicam. Ergo, &c.

2. Quod omnes libri veteris testamenti, qui sunt in canone nostro, sint verè sacri & divini, nonnisi ex traditione apostolica scire potuit Ecclesia: quod enim sint omnes sacri & divini, nullibi in novo testamento scriptum est. Propter eandem rationem, multò minù aliunde quàm ex traditione apostolica, scire potuit Ecclesia libros illos omnes cum omnibus suis partibus sacros esse & divinos. Item quod Evangelium Marci & Evangelium Lucæ sint Scriptura S., Ecclesia discere non potuit, nisi ex traditione apostolica: nam Marcus & Lucas non fuerunt Apostoli, nec in aliqua alia scriptura apostolica legitur illos, assente Spiritu S. scripsisse.

3. Et maxime, quia Scriptura S. sine traditionibus apostolicis sufficere non potest ad profligandas omnes hæreses: sæpe enim novatores Scripturam appellant, & ex ea erroribus suis patrocinium quarunt, eam in alienum sensum detorquentes, ac ejus obscuritate sese involventes. Tunc autem in veritatis catholice subsidium necessariò vocandæ sunt apostolicæ traditiones, ex eisque investigandus germanus Scripturæ sensus. Sic in Nicæna Synodo cum Ariani episcopi blasphemix suæ Scripturatum auctoritatem obtenderent, & Consubstantialis vocabulum tanquam illis contrarium flagellarent, contra illos non solum Scripturis pugnatum est, sed etiam traditione, cuius inter alios uterque Dionysius, Romanus scilicet & Alexandrinus, testes locupletissimi fuerunt. Vide Theodoret. lib. 1. hist. Eccl. cap. 8.

Amplius. Scriptura pluribus in locis obscura est, & in varios sensus trahi potest, & aliquando trahitur. Tunc autem ad dirimendam controversiam, & certò assequendam veram Scripturæ intelligentiam, neque recurri potest ad novam revelationem, nam Spiritus S. nihil de novo revelat Ecclesiæ, nec eam regit per novas revelationes, sed per eas, quæ olim per Prophetas & Apostolos factæ sunt: neque saltem semper recurri potest ad aliam Scripturæ locum clariorem: raro enim suppetent alia Scripturæ loca

ita clara, ut nullum cavillandi locum relinquant protervis. Ergo saltem aliquando, imò sæpè opus est traditione apostolica, clarè Scripturam explicante, & nullum prudens dubium circa germanum illius sensum relinquire.

ARTICULUS VI.

Quibus regulis discerni possint veræ traditiones à falsis.

Quætionem hanc absolutissimè resolvit Bellarminus lib. 4. de Verbo Dei cap. 9. ubi ad hunc finem quinque regulas proponit, quas hic cum eo exponimus.

I. regula. Quod Ecclesia universa tenet tanquam dogma fidei, nec tamen reperitur in S. Scriptura, habetur ex traditione apostolica.

Ratio est, quia quidquid Ecclesia universa credit esse de fide, reverà tale est: non enim potest Ecclesia universa errare in fide, sive credendo esse de fide quod non est de fide, sive non credendo esse de fide, quod est de fide, ut suo loco probabitur. Atqui nihil est de fide, quod non fuerit olim à Deo per Prophetas vel Apostolos aliquo modo revelatum: nihil enim potest esse de fide sine revelatione aliqua divina, & revelationes divinas alias non habet Ecclesia, præter illas quæ antiquitus factæ fuerunt per Prophetas & Apostolos: unde Ecclesia Ephes. c. 2. dicitur superædificata super fundamentum Apostolorum & Prophetarum. Ergo quidquid Ecclesia universa credit esse de fide, fuit olim à Deo per Prophetas vel Apostolos aliquo modo revelatum, adeoque vel in Scriptura S. vel in traditionibus apostolicis continetur. Ergo si non habetur ex Scriptura S., habetur ex traditione apostolica. Juxta hanc regulam, quod B. Virgo semper fuerit virgo, ab Apostolis viva voce traditum esse dicimus.

II. regula. Quod à solo Deo constitui potuit, & tamen servatur ab universa Ecclesia, quamvis nunquam reperitur scriptum in libris canonicis, à Deo per Apostolos Ecclesiæ viva voce traditum esse, pro certo statuendum est.

Ratio est, quia Ecclesia universa non magis errare potest circa cultum divinum & ritus sacros, quàm circa fidem. Ergo nihil ex iis quæ sine institutione divina observari non possunt, observat, quod re ipsa non fuerit institutum à Deo, proindeque ipsi à Deo per Apostolos, vel scripto, vel viva voce traditum. Ergo si quid hujusmodi observat, nec in libris sacris scriptum est, procubiduo de traditione apostolica venit. Juxta hanc regulam, quia Ecclesia universa baptizat parvulos, & hæreticos in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti baptizatos non rebaptizat, ab Apostolis Ecclesiæ, quod baptismus parvulorum sit ratus, & quod hæretici baptizantes in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, validè baptizent, viva voce traditum esse certò colligimus.

III. regula. Quod ab universa Ecclesia semper observatum fuit, meritò creditur ab Apostolis institutum, licet ab ipsamet Ecclesia institui poterit.

Hanc regulam tradit S. Augustinus lib. 4. de bapt. cap. 24. Juxta hanc regulam, certò tenemus jejunium quadragesimale esse ex traditione apostolica, seu, quod idem est, præceptum jejunandi quadraginta diebus ante festum Paschæ, ab Apostolis impositum, & viva voce traditum fuisse Ecclesiæ: quamvis enim tale præceptum imponere potuisset Ecclesia ipsa, ab ea tamen non esse impositum, sed ab Apostolis, rectè colligimus ex eo quod jejunium quadragesimale semper in Ecclesia servatum fuerit, ut testis est Irenæus in sua ad Victorem Pontificem epistola, apud Eusebium lib. 5. histor. Eccl. cap. 24, & ante eum Ignatius Martyr in sua ad Philippenfes epistola, quam docti ut genuinam recipiunt, licet in manus Eusebii non venerit, & sic nullam illius faciat mentionem.

Juxta